

Arrest

nr. 116 197 van 20 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 september 2013 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat T. OP DE BEECK en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Fars afkomstig uit Kazeroon en heeft u de Iraanse nationaliteit. Op 6-9-2011 reisde u naar België met een studentenvisum. U zou in België eerst een taalopleiding volgen en vervolgens een opleiding IT aan de Katholieke Universiteit Leuven. De eerste weken na uw aankomst verbleef u bij uw broer K. M. A. (...) (O.V. xxxxxx). Na enkele weken moest u zijn huis verlaten. U trok vervolgens in bij uw zussen L. (...) en La. (...) die sinds 4-5 jaar in Leuven studeren en over een studentenvisum beschikken. Uw band met uw broer en zussen was niet best en u voelde

zich depressief. Enkele maanden na uw aankomst in België verloor u uw Iraans paspoort, uw shenasnameh (geboortboekje), uw Iraanse identiteitskaart en uw diploma's toen u gedurende enkele dagen in een park overnachtte. In maart 2012 liep u in Leuven de Sint-Pieterskerk binnen. U vond er meteen rust en kwam er sindsdien vaak. Begin augustus 2012 hoorde u in de kerk Iraniërs spreken. U sprak een van de mannen, I. A. (...), aan die u vertelde over de Iraanse huiskerk in Leuven waar hij een dienst verzorgde. Op 12-8-2012 ging u voor het eerst naar de (protestantse) huiskerk van broeder I. (...) in Leuven. Sindsdien ging u elke week naar de dienst. Tegen het einde van het academisch jaar bleek dat u niet voldoende punten had behaald om verder te studeren. U had hierdoor niet langer recht op een wettelijk studentenverblijf en verbleef nu illegaal in het land. Uw broer en zussen wisten ondertussen dat u bekeerd was en jullie relatie, die al niet goed was, werd hierdoor nog slechter. Uw zussen gingen op vakantie naar Iran, waar ze jullie ouders vertelden over uw bekering. Uw vader, met wie u evenmin een goede band had, weigerde hierna nog met u te spreken en eiste dat u zich terug zou bekeren naar de islam. Uw vader dreigde ermee u aan de autoriteiten uit te zullen leveren en u bent ervan overtuigd dat uw zussen uw bekering bij de autoriteiten zijn gaan aangeven. In december 2012 ging u samen met broeder I. (...) naar de Iraanse kerk in Jette (Brussel). Hier ontmoette u pastoor D. R. (...). U begon een lessenreeks te volgen ter voorbereiding van uw doopsel en op 27-1-2013 werd u in de kerk in Jette gedoopt door pastoor D. (...). Sindsdien woonde u wekelijks de diensten in zowel Brussel als Leuven bij. U beschikte nog steeds niet over geldige verblijfsdocumenten in België. Op 12-3-2013 diende u op aanraden van broeder I. (...) een asielaanvraag in. U wenst niet naar Iran terug te keren uit vrees door de Iraanse autoriteiten geëxecuteerd te worden wegens uw bekering.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw Iraans paspoort, uitgereikt op 5-3-2009, met een visum voor België, geldig van 6-9-2011 tot 5-3-2012; een kopie van uw shenasnameh; een attest van de legalisatie van uw handtekening, uitgereikt op 5-5-2011 door de Belgische ambassade te Teheran; een doopcertificaat, waaruit blijkt dat u op 27-1-2013 bent gedoopt in de Iraanse kerk van Brussel; een attest van pastoor D. R. (...) waaruit blijkt dat u zich heeft aangesloten bij de Iraanse kerk van Brussel en u ook in een Iraanse huiskerk in Leuven een dienst volgde en u in januari 2013 gedoopt bent; foto's van uw doopsel; een internetartikel over de sluiting van een kerk in Teheran; een internetartikel over de vervolging van christenen in Iran in 2012; en een attest van verlies van documenten, uitgereikt door de lokale politie van Leuven op 27-6-2013.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient namelijk opgemerkt te worden dat er ernstige vragen kunnen gesteld worden bij de waarachtigheid van de door u aangebrachte asielmotieven. Zo verklaarde u dat u door uw bekering in België bij een terugkeer naar Iran de doodstraf riskeert. Er dient echter gewezen te worden op het feit dat u uw bekering tot het christendom/protestantisme geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Het ontbreekt u immers aan een elementaire basiskennis van het christendom/protestantisme. Zo merkte u op dat een van de verschillen tussen het katholicisme en het protestantisme erin bestaat dat Jezus in het protestantisme niet afgebeeld wordt en enkel het kruis afgebeeld wordt. Of Maria in het katholicisme anders wordt gezien dan in het protestantisme, wist u niet (CGVS, p. 16, 22). U meende evenwel dat Maria in het protestantisme ook als heilig gezien wordt (CGVS, p. 22). Mariaverering is in de ogen van christenen uit de protestantse kerk evenwel een vorm van afgodendienst, terwijl Mariaverering een belangrijk deel uitmaakt van de katholieke kerk. U wist dat het Nieuwe Testament met de vier Evangelien begint en eindigt met de Openbaringen. U stelde dat de Openbaringen de droom van Johannes bevatten, maar wat deze droom en de Openbaringen precies inhouden, wist u niet aangezien u dit nog nooit gelezen heeft (CGVS, p. 18). Van de Handelingen van de Apostelen, die na de Evangelien komen, had u nog nooit gehoord (CGVS, p. 18). Gevraagd of de apostelen brieven hebben geschreven, meende u dat enkel Johannes de Doper brieven heeft geschreven (CGVS, p. 18). Dat ook de verschillende brieven van Paulus, evenals brieven van andere apostelen in de Bijbel zijn opgenomen, wist u niet (CGVS, p. 18). Voorts is het opmerkelijk dat u de sacramenten niet kende (CGVS, p. 17), u niet wist wat parabels zijn (CGVS, p. 20), en u het wonder van Kanaän niet kende (CGVS, p. 20). Ook van de tien geboden had u nog nooit gehoord (CGVS, p. 20). Ook uw kennis over het leven van Jezus bleek beperkt. Zo wist u niet hoe oud Jezus was toen hij stierf (CGVS, p. 19). Evenmin wist u wie opdracht gaf tot de kruisiging van Jezus en waarvan Jezus beschuldigd werd. U meende dat de opdrachtgevers zijn vijanden waren, maar wie Jezus' vijanden precies waren kon u niet vertellen (CGVS, p. 19). Van Pontius Pilatus had u tot slot nog nooit gehoord (CGVS, p. 19).

Het feit dat u documenten heeft neergelegd die uw bekering staven (doopcertificaat, foto's doopsel, attest pastoor), wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige

bekering. Indien een asielzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit bovenvermelde informatie blijkt daarenboven zelfs dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat een concreet gevaar voor vervolging in Iran bij terugkeer voor personen die zich bekeerd hebben in het buitenland slechts dan bestaat wanneer met een grote waarschijnlijkheid kan worden aangenomen dat een bekeerling bekeringsactiviteiten heeft ontplooid, en dit vanuit een vooraanstaande positie die naar buiten toe – ook voor het Iraanse regime - zichtbaar is, die duurzaam uitgeoefend werden/worden. Uit niets blijkt dat u een vooraanstaande positie bekleedt in uw Kerk. Uw evangelisatie beperkt zich tot enkele Iraanse asielzoekers in contact brengen met uw Kerk en het deelnemen aan evangelische bijeenkomsten van Iraniërs (gehoor CGVS p. 21-22). Gezien de oprechtheid van uw bekering in het gedrang is en u bovendien slechts over een zeer beperkte basiskennis van het christendom/protestantisme beschikt, die u niet in staat stelt het christendom te prediken, dient uw bekeringsijver dan ook laag ingeschat te worden.

Uw bewering dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw bekering nadat uw broer en zussen u zijn gaan aanmelden bij de autoriteiten om hiermee 'punten te scoren' (CGVS, p. 23), kan u geenszins sterk maken. Uw verklaringen ter zake zijn louter gebaseerd op uw persoonlijk vermoeden (CGVS, p. 23).

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt niet naar Iran te kunnen terugkeren uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te kunnen wijzigen. De kopies van uw paspoort en shenasnameh bevatten persoons- en reisgegevens die hier niet ter discussie staan. Ook het attest van legalisatie van uw handtekening maakt deel uit van uw reisvoorbereidingen om in België te komen studeren, meer niet. Het attest van verlies van documenten staat louter uw aangifte bij de Belgische politie. De internetartikels gaan in op specifieke gebeurtenissen in Iran en de arrestaties van christelijke pastoors in 2012, maar werpen geen ander licht op bovenstaande bevindingen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de oprechtheid van uw bekering. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u de internetartikels naar alle waarschijnlijkheid niet eens zelf gelezen heeft alvorens ze uit te printen en neer te leggen op het Commissariaat-generaal. Er werd u tijdens het gehoor immers gevraagd of u namen van Iraniërs kent die in Iran problemen hebben gekend door hun bekering en die gearresteerd en/of geëxecuteerd zijn. U verklaarde niemand te kennen en enkel te weten dat er 'een pastoor' gearresteerd is (CGVS, p. 24). In de door u neergelegde internetartikels worden evenwel tientallen namen van christelijke priesters genoemd die in 2012 problemen hebben gekend met de Iraanse autoriteiten. De overige documenten betreffende uw bekering werden in deze beslissing reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. de motiveringsplicht", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. In een derde

en laatste middel meent verzoekende partij dat er sprake is van een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad oordeelt dat door de samenhang van voormelde middelen deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Daar waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partij haar bekering tot het christendom/protestantisme geenszins aannemelijk heeft gemaakt gezien het haar aan een elementaire basiskennis van het christendom/protestantisme ontbreekt, betoogt verzoekende partij dat er een aantal vragen aan haar werden gesteld die van historisch en soms van theologisch gehalte waren en waarop ook een 'eenvoudige zondagse kerkganger in Vlaanderen' niet zou kunnen antwoorden, zoals de vragen "Wie heeft de Bijbel geschreven?" en "Wat is de positie van Maria in het protestantisme?". Verzoekende partij benadrukt dat zij op andere vragen wel correct kon antwoorden, maar dat deze niet werden opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoekende partij bezit wel degelijk al heel wat theoretische kennis, en dit omtrent een voor haar geheel nieuwe religie. Bovendien blijkt haar engagement ten aanzien van haar nieuwe religie uit het feit dat zij lessen volgde en dat zij gedoopt werd.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van verzoekende partij redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij een grondige kennis heeft over het geloof tot hetwelke zij zich heeft bekeerd, daar een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is. Daar verzoekende partij reeds sinds 12 augustus 2012 deelnam aan een (protestantse) huiskerk en sindsdien elke week naar de dienst ging, daar verzoekende partij een lessenreeks volgde ter voorbereiding van haar doopsel op 27 januari 2013 en daar verzoekende partij sinds haar doopsel wekelijks de diensten in zowel Brussel als Leuven bijwoonde, acht de Raad het ontbreken van een gedegen basiskennis van het protestantisme onaanvaardbaar. Het is dan ook volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij tijdens haar gehoor van 26 juni 2013 geen correct antwoord kan geven op een aantal eenvoudige vragen over het protestantisme. Zo werd onder andere vastgesteld dat verzoekende partij meent dat een van de

verschillen tussen het katholicisme en het protestantisme erin bestaat dat Jezus in het protestantisme niet afgebeeld wordt en dat enkel het kruis afgebeeld wordt, dat zij verklaart dat Maria in het protestantisme ook als heilig gezien wordt terwijl Mariaverering in de ogen van christenen uit de protestantse Kerk evenwel een vorm van afgodendienst is, dat zij de sacramenten niet kende, dat zij niet wist wat parabels zijn, dat zij nog nooit van de tien geboden had gehoord, dat zij niet wist hoe oud Jezus was toen hij stierf, dat zij niet wist wie de opdracht gaf tot de kruisiging van Jezus en waarvan Jezus beschuldigd werd en dat zij nog nooit van Pontius Pilatus had gehoord. Aan deze vaststellingen wordt geen enkele afbreuk gedaan door het gegeven dat verzoekende partij op bepaalde vragen wel kon antwoorden. De Raad is van oordeel dat verwerende partij op basis van voormelde vaststellingen kon besluiten dat de kennis van verzoekende partij over het protestantisme uitermate gebrekkig is. Aan de bewering van verzoekende partij dat zij bekeerd is tot het christendom/protestantisme kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht. Dat verzoekende partij een lessenreeks volgde ter voorbereiding van haar doopsel en dat zij gedoopt werd, wil verder niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Het louter in het bezit zijn van een doopcertificaat bewijst immers niet dat men ook op oprechte gronden tot dit geloof is bekeerd. Zoals door verwerende partij terecht in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, dient de bekering immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat verzoekende partij, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar het christelijk geloof zullen aanhangen.

2.2.4.1. Verder meent verzoekende partij dat verwerende partij in haar bestreden beslissing de potentiële gevaren omtrent de bekering van moslims tot christenen behoorlijk minimaliseert. Verzoekende partij wijst erop dat bekering vanuit de Islam wordt beschouwd als een aanzienlijk vergrijp. Ook al wordt er hiertegen door de overheid niet altijd even drastisch opgetreden, blijft er toch een zeker risico bestaan. Daarnaast onderstreept verzoekende partij dat zij in zekere zin al met evangeliseren bezig is, daar zij met vrienden over haar nieuwe religieuze ervaringen spreekt en hen tracht warm te maken voor haar geloof. Verzoekende partij ziet geen enkele reden waarom zij dit in Iran niet zou doen.

2.2.4.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit wat voorafgaat (zie punt 2.2.3.2) is gebleken dat verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich oprecht heeft bekeerd gezien haar gebrekkige kennis omtrent het christendom/protestantisme, en dat verwerende partij er derhalve terecht op wijst dat er niet vanuit gegaan kan worden dat verzoekende partij in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom. Het louter hebben van interesse in het christendom vormt bovendien geen aanleiding voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten (administratief dossier, stuk 11, deel 1).

Overigens blijkt uit de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 11, deel 1) dat zelfs wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Waar verzoekende partij dienaangaande oppert dat verwerende partij de potentiële gevaren omtrent de bekering van moslims tot christenen minimaliseert, stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat enige concrete gegevens en/of andersluidende informatie aan te brengen aan de hand waarvan zij kan aantonen dat de informatie door het Commissariaat-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen, niet correct zou zijn. Verzoekende partij beperkt zich immers enkel tot het uiten van blote beweringen, gelet op het feit dat zij geen concrete andersluidende informatie bijbrengt, waar het toch aan haar toekomt om met concrete gegevens de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Voorts blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat een concreet gevaar voor vervolging in Iran bij terugkeer voor personen die zich bekeerd hebben in het buitenland slechts bestaat wanneer met een grote waarschijnlijkheid kan worden aangenomen dat een bekeerling bekeringsactiviteiten heeft ontplooid, en dit vanuit een vooraanstaande positie die naar buiten toe – ook voor het Iraanse regime – zichtbaar is, die duurzaam uitgeoefend werden/worden. Waar verzoekende partij daaromtrent opmerkt dat zij met haar vrienden over haar nieuwe religieuze ervaringen spreekt en hen tracht warm te maken voor haar geloof, wijst de Raad verzoekende partij er evenwel op dat het ten aanzien van personen die vanuit een vooraanstaande positie (die zichtbaar is naar buiten toe) bekeringsactiviteiten hebben ontplooid is dat een concreet gevaar voor vervolging in Iran bij terugkeer bestaat. Uit niets blijkt evenwel dat verzoekende partij dergelijke vooraanstaande positie bekleedt in haar Kerk. Daarenboven dient haar bekeringsijver laag te worden ingeschat, daar geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van haar eigen bekering en daar verzoekende partij slechts over een zeer beperkte basiskennis van het christendom/protestantisme beschikt.

2.2.5.1. Aangaande de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij de internetartikels naar alle waarschijnlijkheid niet eens zelf gelezen heeft alvorens ze uit te printen en neer te leggen op het Commissariaat-generaal daar haar tijdens het gehoor gevraagd werd of zij namen van Iraniërs kent die in Iran problemen hebben gekend door hun bekering en die gearresteerd en/of geëxecuteerd zijn, waarop zij antwoordde niemand te kennen en enkel te weten dat er 'een pastoor' gearresteerd is, terwijl in de door haar neergelegde internetartikels tientallen namen van christelijke priesters genoemd worden die in 2012 problemen hebben gekend met de Iraanse autoriteiten, oppert verzoekende partij dat zij niet inziet waarom zij de namen van de pastoors had moeten memoriseren, daar het om mensen gaat die zij niet kent. Verzoekende partij meent dat de kritiek die verwerende partij uit aangaande de door haar aangebrachte artikels dan ook onterecht is.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 26 juni 2013 volgende verklaring aflegde: "(...) *ik weet dat er een pastoor gearresteerd is, dat staat in de docs, maar ik weet het niet meer*" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 26/06/2013, p. 24). In de door haar neergelegde internetartikels worden evenwel tientallen namen van christelijke priesters genoemd die in 2012 problemen hebben gekend met de Iraanse autoriteiten. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat verzoekende partij slechts spreekt van 'een pastoor' en dat verzoekende partij bovendien geen enkele naam kan opnoemen. Hieruit kan verwerende partij terecht concluderen dat verzoekende partij naar alle waarschijnlijkheid niet eens zelf de internetartikels heeft gelezen. Daarenboven werd door verwerende partij tevens gemotiveerd dat de internet artikels ingaan op specifieke gebeurtenissen in Iran en de arrestaties van christelijke pastoors in 2012, maar geen ander licht werpen op de bevinding dat er geen geloof gehecht kan worden aan de oprechtheid van de bekering van verzoekende partij. Desbetreffende motivering wordt door verzoekende partij met geen enkel concreet argument weerlegt, waardoor deze derhalve onverminderd overeind blijft.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, meer in het bijzonder aan haar bekering, geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT